

Sygn. akt II Ca 551/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 grudnia 2012 roku

Sąd Okręgowy w Legnicy II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Elżbieta Piotrowska
Sędziowie:	SO Sylwia Kornatowicz SO Elżbieta Hallada (spraw.)
Protokolant:	st. sekr. sąd. Klaudia Pasieczny

po rozpoznaniu w dniu 5 grudnia 2012 roku w Legnicy

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) S.A. we W.

przeciwko pozwanym A. H. i B. Z.

o zapłatę

w przedmiocie skargi pozwanych o wznowienie postępowania

na skutek apelacji pozwanych

od wyroku Sądu Rejonowego w Lubinie

z dnia 17 kwietnia 2012 roku

sygn. akt I C 789/11

oddala apelację.

II Ca 551/12

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 17 kwietnia 2012r. oddalił skargę pozwanych A. H. i B. Z. o wznowienie postępowania w sprawie Sądu Rejonowego w Lubinie sygn. akt INc 4947/10 zakończony nakazem zapłaty z dnia 30 września (...). oraz zasądził od pozwanych na rzecz strony powodowej kwotę 2417zł tytułem kosztów procesu.

W ocenie Sądu Rejonowego skarga o wznowienie postępowania nie zasługiwała na uwzględnienie, ponieważ nie zostały wykazane podstawy wznowienia określone w przepisach art. 401pkt2 k.p.c. oraz art. 401¹k.p.c.

Pierwsza wskazana przez pozwanych podstawa wznowienia, a mianowicie pozbawienie możliwości działania w sprawie wskutek nieprawidłowego doręczenia im nakazu zapłaty nie została spełniona, bowiem kwestia ta była już przedmiotem oceny Sądów obu instancji, w wyniku której zarzuty wniesione przez pozwanych do nakazu zapłaty zostały prawomocnie odrzucone, a doręczenia nakazów uznane za skuteczne i zgodne z przepisami prawa.

Druga podstawa wznowienia wskazana w skardze, mianowicie orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 15 marca 2011r. o niezgodności z Konstytucją przepisu art. 95ust.1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. Prawo bankowe, która podlega ocenie w niniejszym postępowaniu, zdaniem Sądu Rejonowego, nie uzasadnia wznowienia.

Na podstawie art. 412§1k.c. Sąd Rejonowy rozpoznał skargę granicach jakie określa podstawa wznowienia i uznał na podstawie materiału dowodowego zebranego w sprawie, że pozwani posiadali zadłużenie w wysokości określonej w nakazie zapłaty i są obowiązani do zapłaty na rzecz strony powodowej. Okoliczność powyższa wynika z umowy o kredyt z dnia 26 kwietnia 2001r., wyciągu z ksiąg rachunkowych Banku (...) z dnia 26 stycznia 2009r. oraz z umowy sprzedaży wierzytelności z 26 listopada 2008r. Zaległość pozwanych z tytułu zaciągniętego przez pozwanego A. H. kredytu i poręczonego przez pozwanego B. Z., wynosiła na datę wytoczenia powództwa o zapłatę w sprawie INc 4947/10 kwotę zasądzoną nakazem zapłaty z dnia 30 września 2010r., co spowodowało oddalenie skargi jako nieuzasadnionej.

Z wyrokiem nie zgodzili się pozwani i wnieśli apelację zarzucając rażące naruszenie przepisu art. 485 k.p.c. oraz art. 232 k.p.c., jak również naruszenie przepisu prawa materialnego a mianowicie art. 6 k.c. poprzez jego nieprawidłową wykładnię i zastosowanie. Ponadto pozwani zarzucili sprzeczność ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego.

Na uzasadnienie apelacji podali, że w aktach sprawy brak jest dowodów wskazujących na istnienie zobowiązania pozwanych z tytułu niespłaconego kredytu, a prawdziwość dokumentu prywatnego w postaci wyciągu z ksiąg rachunkowych Banku (...) z dnia 26 stycznia 2009r. nie została przez stronę powodową wykazana.

W ocenie skarżących błędnie Sąd uznał, że pozwani nie wykazali spłacenia kredytu, podczas gdy ciężar dowodu spoczywał na stronie powodowej, obowiązkiem której było wykazanie, że istnieją jakieś zaległości nie spłacone przez pozwanych, których istnienie zaprzeczali.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wnieśli o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie skargi, ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Strona powodowa (...) S.A. we W. w odpowiedzi na apelację wniosła o jej oddalenie i zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania apelacyjnego. Z uwagi na to, że autor odpowiedzi na apelację r.pr. A. M. nie uzupełniła w terminie pełnomocnictwa poprzez uwierzytelnienie jego kserokopii, Sąd Okręgowy uznał brak skutecznie wniesionej odpowiedzi na apelację i pominął wniosek o zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest nieuzasadniona. Sąd Okręgowy podziela w całości ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy i przyjmuje je za własne. Wbrew zarzutowi apelacji, zebrany w sprawie materiał dowodowy dawał podstawę do poczynionych przez Sąd pierwszej instancji ustaleń, a ocenie tego materiału nie można skutecznie zarzucić dowolności, czy braku logicznego rozumowania i wnioskowania.

Sąd Rejonowy prawidłowo uznał, że tylko jedna z dwóch podstaw wznowienia wskazana w skardze może skutkować ponownym rozpoznaniem sprawy, a mianowicie podstawa określona w przepisie art. 401¹k.p.c.

Kwestia bowiem, czy nakaz zapłaty został pozwanym skutecznie doręczony w dniu 22.10.2010r. A. H. i 6.10.2010r. B. Z., a co za tym idzie, czy pozwani w sprawie Sądu Rejonowego w Lubinie INc 4947/10 byli pozbawieni możliwości działania, była już przedmiotem oceny Sądu pierwszej i drugiej instancji i Sądy uznały, że doręczenie było skuteczne,

co z kolei spowodowało odrzucenie zarzutów pozwanych wniesionych do nakazu zapłaty z dnia 30 września 2010r. po terminie

Wobec powyższego słusznie Sąd Rejonowy uznał, że tylko druga podstawa wznowienia może być przedmiotem oceny w tym postępowaniu, a mianowicie art. 401¹ k.p.c. i na jej podstawie rozpoznał skargę.

Jak wynika z pisemnych motywów rozstrzygnięcia Sąd pierwszej instancji ocenił zebrany w sprawie materiał dowodowy pod kątem istnienia podstaw do dochodzenia przez stronę powodową należności zasądzonej w nakazie zapłaty i prawidłowo doszedł do wniosku, że na pozwanych ciąży obowiązek zapłaty kwoty 11.586,85zł wraz z odsetkami z tytułu niespłaconego przez pozwanego A. H. kredytu bankowego zaciągniętego w Banku (...) w dniu 26 kwietnia 2001r.

Wbrew zarzutom pozwanych w aktach sprawy znajdują się dowody na piśmie, które powyższe ustalenie Sądu i ocenę potwierdzają.

Wskazał Sąd Rejonowy na pisemną umowę o kredyt gotówkowy z dnia 16 kwietnia 2010r. nr (...) wraz z dołączonym do niej harmonogramem spłat i okoliczność, że dowód ten został złożony przez pozwanych, a nie przez stronę powodową nie skutkuje niemożnością przywołania go na potwierdzenie prawdziwości żądania pozwu o zapłatę.

W postępowaniu zakończonym nakazem zapłaty z dnia 30 września 2010r. strona powodowa roszczenie wykazywała wyciągiem z ksiąg rachunkowych banku oraz umową o przelew wierzytelności, a zatem nie było potrzeby przedkładania umowy o kredyt. Fragment umowy, jaki został złożony do akt w tamtym postępowaniu strona powodowa przedłożyła w postępowaniu zażaleniowym zainicjowanym przez pozwanych wskutek wniesienia zażalenia na odrzucenie zarzutów do znaku zapłaty, a przedłożony fragment dotyczył obowiązku pozwanych powiadomienia kredytodawcę o każdej zmianie adresu kredytobiorcy i jego poręczyciela.

Z kolei w niniejszym postępowaniu, podobnie jak w sprawie INc 4947/10, stroną powodową jest nabywca wierzytelności, który do wykazania istnienia roszczenia posłużył się umową przelewu wierzytelności i wyciągiem z ksiąg rachunkowych wierzyciela pierwotnego Banku (...) Oddział w P.. Na k. 133 akt sprawy znajduje się umowa z dnia 28 listopada 2008r. o sprzedaży wierzytelności Banku (...), natomiast na k. 14 akt sprawy INc 4947/10 załącznik nr 1 do tej umowy zawierający wykaz sprzedawanych wierzytelności wraz z wysokością, wśród którego widnieje wierzytelność wobec pozwanych. Wbrew stanowisku pozwanych osoba zawierająca z nabywcą wierzytelności umowę sprzedaży (W. G.) legitymowała się stosownym pełnomocnictwem banku do zawarcia umowy sprzedaży wierzytelności na kwotę przekraczającą kwotę wierzytelności przysługującej wobec pozwanych.

Kolejnym dowodem na istnienie zobowiązania pozwanych, który nie został skutecznie przez nich podważony, jest dowód wypowiedzenia umowy z dnia 28 września 2004r. (k.10 akt) oraz wyciąg z ksiąg rachunkowych z dnia 26 stycznia 2009r. złożony w oryginale do akt sprawy INc 4947/10. Okoliczność, że wobec treści orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego z dnia 15 marca 2011r. wyciąg ten nie może być uznany za dokument urzędowy, nie pozbawia go mocy dowodu jako dokumentu prywatnego. Dokumenty prywatne nie korzystają z domniemania zgodności z prawdą oświadczeń w nich zawartych, ale poza domniemaniem autentyczności korzystają także z domniemania wyłączającego potrzebę dowodu, że osoba, która dokument podpisała, złożyła zawarte w im oświadczenie. Dokument ten łącznie z pozostałymi wyżej wymienionymi dawał podstawę do uznania, że pozwani są w dalszym ciągu dłużnikami z tytułu niespłaconego kredytu bankowego. W tym miejscu należy stwierdzić za Sądem Rejonowym, że to na pozwanych ciążył obowiązek przedstawienia dowodu celem obalenia twierdzeń strony powodowej wykazanych wyżej wskazanymi dokumentami, bowiem strona powodowa nie może przedłożyć dowodu na okoliczność, że nastąpiła zapłata, a taki dowód powinni przedłożyć pozwani, gdyby nim dysponowali, czego nie uczynili, a co powoduje nieskuteczność ich obrony przed wykazaniem przez stronę powodową roszczeniem.

Za dowód spłaty kredytu, wbrew zarzutom apelujących, nie można było uznać przedłożonej informacji z Biura (...), jak również pismo Banku (...) S.A. w P. z dnia 27 września 2006r., z treści którego wynika, że pozwany będzie zwolniony z pozostałej części długu po podpisaniu oświadczenia o zwolnieniu z długu i odesłaniu ich do banku.

Dowód wymieniony w pierwszej kolejności z uwagi na sposób gromadzenia w BIK informacji o kredytach, nie stanowi dowodu spłaty zobowiązania, natomiast z drugiego nie wynika jakiego rodzaju zobowiązania pismo dotyczy, brak jest numeru umowy czy też odwołania się do danych zawartych w umowie o kredyt będącej podstawą roszczenia w niniejszej sprawie.

Z kolei pozwany A. H. składając zeznania w charakterze strony potwierdził, że kredyt zaciągnięty przez niego w 2001r. miał być spłacony w kwietniu 2005r. i z powodu zaprzestania spłat, w 2004r. został wypowiedziany. Pozwany zeznał: „... W 2003r. skradziono nam samochód o dużej wartości, straciliśmy płynność finansową, co było powodem braku możliwości spłaty wszystkich zadłużeń...”(k.183 akt).

W zeznaniach tych pozwany nie tylko potwierdza, że kredyt nie był spłacany zgodnie z harmonogramem i że w 2004r. został wypowiedziany, lecz i dowodzi, że poza tym kredytem pozwany miał jeszcze inne zobowiązania zaległe, których w tym czasie nie był w stanie spłacać. Wypowiedziane przez niego w dalszej części zeznań twierdzenie, że pomimo wypowiedzenia regulował zadłużenie nie znalazło pokrycia w materiale dowodowym, a okoliczność tę, wbrew zarzutowi apelacji, pozwani byli obowiązani wykazać na podstawie art. 6 k.c.

Spośród wniosków apelacyjnych Sąd Okręgowy dostrzega zasadność jednego, a mianowicie Sąd Rejonowy z czysto formalnych przesłanek powinien uchylić nakaz zapłaty i orzec wyrokiem zgodnie z jego treścią, bowiem w istocie nakaz został wydany wyłącznie w oparciu o dokument urzędowy, który wskutek orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego z dnia 15 marca 2011r. takiej cechy nie posiadał. Jednakże co do zasady roszczenie strony powodowej prawidłowo zostało ocenione za usprawiedliwione zebranymi w sprawie dowodami, wobec czego to uchybienie nie ma istotnego znaczenia.

Reasumując powyższe rozważania Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. apelację pozwanych oddalił.